

๖๐

ทำอย่างไรก็ได้ อย่างนั้น

,

แม้คนผู้ทำบาป ย่อมเห็นบาปว่าดี ตลอดเวลาที่บาปยังไม่เกิดผล แต่เมื่อใดบาปเกิดผล เมื่อนั้น เขาย่อมเห็นบาปว่าชั่ว ฝ่ายคนทำกรรมดี ย่อมเห็นกรรมดีว่าชั่ว ตลอดเวลาที่กรรมดียังไม่เกิดผล แต่เมื่อใด กรรมดีเกิดผล เมื่อนั้น เขาย่อมเห็นกรรมดี ว่าดี

ทำอย่างไรก็ได้เช่นนั้น

๕๓๘

อายตณนิพพานเป็นธรรมชาติที่เปี่ยมไปด้วยบรมสุขอันเป็นอมตะ เต็มไปด้วยกายธรรมอรหัตของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้าและพระอรหันตเจ้าทั้งหลาย สรรพสัตว์ทั้งหลายที่เกิดมาในแต่ละภพแต่ละชาติ ต่างมีเป้าหมายที่จะเข้าถึงนิพพาน แต่ถูกอวิชชามาห่อหุ้มดวงจิต ปิดบังเห็น จำ คิด รู้ ทำให้สับสนเลื่อนเป้าหมายที่แท้จริงของชีวิต ผู้ที่มีใจบริสุทธิ์ที่เกิดจากการหยุดนิ่ง จึงจะสามารถเข้าไปรู้เห็นความเป็นจริงในฉากหลังของชีวิต ซึ่งเป็นเรื่องราวที่เราน่าศึกษาค้นคว้า และเข้าไปให้ถึงกันทุกคน

มีวาระแห่งพระบาลีที่ปรากฏใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ความว่า

“ปาโปปิ ปสฺสตี ภทฺรํ	ยาว ปาปํ น ปจฺจติ
ยทา จ ปจฺจตี ปาปํ	อถ ปาปานิ ปสฺสตี
ภทฺโรปิ ปสฺสตี ปาปํ	ยาว ภทฺรํ น ปจฺจติ
ยทา จ ปจฺจตี ภทฺรํ	อถ ภทฺรานิ ปสฺสตี

แม้คนผู้ทำบาป ย่อมเห็นบาปว่าดี ตลอดเวลาที่บาปยังไม่แผ่ผล แต่เมื่อใดบาปแผ่ผล เมื่อนั้น เขาย่อมเห็นบาปว่าชั่ว ฝ่ายคนทำกรรมดี ย่อมเห็นกรรมดีว่าชั่ว ตลอดเวลาที่กรรมดียังไม่แผ่ผล แต่เมื่อใด กรรมดีแผ่ผล เมื่อนั้น

ทำอย่างไรก็ได้เช่นนั้น

๕๓๕

เขาย่อมเห็นกรรมดี ว่าดี”

การสร้างบุญในแต่ละครั้งของชีวิต เป็นสิ่งที่เราขาดไม่ได้ แต่บางครั้งบางเวลาอาจจะเกิดความรู้สึกว่า ทำไมหนอ ความดีที่เราสั่งสมมามากมาย ยังไม่ให้ผลสักที เรารอคอยมายาวนานแล้ว หรือว่าคงทำดีแล้วไม่ได้ดี เนื่องจากเราเกิดความรู้สึกว่า รอไม่ไหว อย่าไปคิดอย่างนั้น เพียงแค่เราตั้งใจมั่น มีศรัทธาที่ไม่คลอนแคลน ทุ้มหัวใจสร้างบารมีอย่างเต็มที่ เขาย่อมได้รับอานิสงส์นั้นอย่างแน่นอน และเมื่อไรบุญส่งผล เราจะมีแต่ความปิติ อิ่มอกอิ่มใจอย่างไม่มีประมาณ

*เหมือนเรื่องที่เคยเกิดขึ้นเมื่อ ๙๔ กัป ที่ผ่านมา เป็นเรื่องราวการสร้างบารมีของนักบุญท่านหนึ่ง ซึ่งในภพชาติสุดท้ายท่านมีชื่อว่า **มรุปินทิกเถระ** ในอดีตท่านได้สร้างบุญพิเศษ ทำให้ได้รับอานิสงส์อันยิ่งใหญ่ ตลอดระยะเวลาที่ต้องเวียนว่ายตายเกิด ในกัปที่ ๙๔ ที่ผ่านมานั้น เป็นยุคที่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระนามว่า **ลัทธัตถะ** ได้เสด็จอุบัติขึ้นในโลก ในยุคนี้เป็นช่วงเวลาที่มีมนุษย์มีอายุยืนถึง ๑๐๐,๐๐๐ ปี พระบรมโพธิสัตว์แต่ละพระองค์ เวลาจะลงมาตรัสรู้ การเลือกกาลนั้นเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด

ทำอย่างไรก็ได้เช่นนั้น

๕๔๐

หากว่ามนุษย์มีอายุยืนเกิน ๑๐๐,๐๐๐ ปีขึ้นไป พระองค์จะไม่ลงมาตรัสรู้ เพราะเมื่อมีอายุยืนเกินไป มนุษย์มักจะมีทวิภูฏิถือตัวว่าตนเองมีอายุยืน การที่จะตรัสสอนเรื่องอนิจจัง ความไม่เที่ยงของสังขาร จึงเป็นเรื่องที่ยากมาก

ฉะนั้น พระพุทธเจ้าทั้งหลายจะตรัสรู้ในยุคของมนุษย์ที่มีอายุตั้งแต่แสนปีลงมา บางพระองค์ ๙๐,๐๐๐ ปี บางพระองค์ ๘๐,๐๐๐ ปี ไล่เรื่อยลงมา ต่ำสุดคือ ในยุคที่มนุษย์มีอายุ ๑๐๐ ปี ดังเช่นในยุคของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา หากต่ำกว่านั้น มนุษย์จะมีทวิภูฏิมานะมาก จะสอนยาก ในยุคของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า สิทธัตถะ มนุษย์มีอายุยืนถึง ๑๐๐,๐๐๐ ปี พระองค์ได้ประสูติในตระกูลกษัตริย์ ทรงอยู่ครองเรือนถึงหมื่นปี จึงทรงออกผนวชด้วยราชพาหนะคือ วอทอง บำเพ็ญเพียรอยู่ ๑๐ เดือน ก็ทรงตรัสรู้ธรรม

หลังจากตรัสรู้แล้ว พระสิทธัตถะพุทธเจ้า ทรงเสด็จจาริกประกาศพระสัทธรรมตามแคว้นแคว้นต่างๆ ทรงยังสรรพสัตว์ทั้งหลายให้บรรลุธรรมตามเป็นอันมาก ทำให้กิตติศัพท์ของพระองค์แผ่ขยายไปทั่วชมพูทวีป มหาชนผู้ปรารถนาที่จะหลุดพ้นจากทุกข์ ต่างพากันไปฟังธรรมไม่ขาดสาย เมื่อพระพุทธองค์เสด็จไปถึงเมืองใด มหาชนในเมืองนั้นจะพากันมาประชุม

ทำอย่างไรก็ได้เช่นนั้น

๕๔๑

เพื่อถวายบังคมและฟังธรรมจากพระพุทธองค์ ในยุคนั้นพระ-
ลัทธิธรรมรุ่งเรืองมาก มีพระอริยบุคคลเกิดขึ้นในโลกนับไม่ถ้วน

พระมรุปณทิกเถระ ได้ถือกำเนิดในครอบครัวนายพราน
อาศัยอยู่ในป่าใหญ่ มีอาชีพล่าสัตว์ทำป่าณาติบาต เพื่อหล่อ-
เลี้ยงชีวิต แม่นายพรานจะอยู่ในป่า แต่ก็ได้ยินกิตติศัพท์ของ
พระบรมศาสดาอยู่เนืองๆ ทำให้คิดเสมอว่า พระบรมศาสดา
พระองค์นี้ต้องเป็นผู้ที่ประเสริฐที่สุดในโลกอย่างแน่นอน แต่น่า
เสียดาย ที่ยังไม่มีโอกาสได้เข้าเฝ้าพระบรมศาสดาผู้ประเสริฐ
แม้โอกาสที่ดียังมาไม่ถึง แต่ในหัวใจท่านเกิดความเลื่อมใส
พระบรมศาสดา ได้แต่อธิษฐานในใจเพียงลำพังว่า ครึ่งหนึ่งใน
ชีวิตเรา ขอให้ได้เข้าเฝ้าพระพุทธองค์ ได้สร้างบุญกับพระองค์
สักครึ่งหนึ่งเถิด คิดเช่นนี้จนเวลาผ่านไปนานพอสมควร

จนกระทั่งวันหนึ่ง โอกาสที่ท่านปรารถนาก็มาถึง ขณะ
กำลังเข้าไปในป่าเพื่อล่าสัตว์ ท่านได้พลัดเข้าไปยังป่าที่พระบรม-
ศาสดาทรงหลีกเร้นประทับอยู่เพียงลำพัง พรานป่าได้มองเห็น
พระรัศมีที่เปล่งออกมาจากพระวรกาย พลังคิดว่า แสงอะไรหนอ
สว่างไสวไปทั่วราวป่า ไบไม้รกทึบขนาดนี้ แสงอาทิตย์มีอาจส่อง
มาถึงได้ น่าจะมีเหตุอาเพศอะไร จึงสอดสายสายตาหาจุด
กำเนิดของแสง

ทำอย่างไรก็ได้เช่นนั้น

๕๔๒

สุดท้ายตาก็มองเห็นพระบรมศาสดาประทับขัดสมาธิอยู่
ที่โคนต้นไม้แห่งหนึ่ง มองเห็นฉัพพรรณรังสีแผ่ออกรอบ
พระวรกายก็คิดว่า บุคคลผู้นี้เป็นเทวดาหรือมนุษย์กันแน่หนอ
ทำไมมีแสงออกจากกายสว่างไสวกว่าพระอาทิตย์เสียอีก ท่านได้
หวนระลึกถึงคำพูดที่รำลือเกี่ยวกับพระบรมศาสดา รู้ทันทีว่า
ท่านผู้นี้เป็นมนุษย์มีเลือดเนื้ออย่างเรา แต่มีรัศมีเปล่งออกจาก
กายทั้งดงามน่าเลื่อมใส พระองค์ต้องเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
แน่นอน

ท่านกระวีกระวาดรีบเดินเข้าไปหา ก็กราบถวายบังคม
ด้วยความปิติเลื่อมใสพลางทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ นาน
หนอ กว่าจะได้พบพระพุทธรองค์” ก็กราบแล้วกราบอีก ครั้น
มองดูตนเอง คิดว่าเรานี้ทำกรรมหยาบช้ามายาวนาน ไม่มีโอกาส
ได้สร้างบุญเลย วันนี้โอกาสดีมาถึง เราควรที่จะเอาบุญใหญ่สักครั้ง
ท่ามกลางป่าใหญ่ พรานมองไปรอบๆ ทิศ เพื่อจะหาไทยธรรมมา
ถวาย ไม่พบอะไรเลยในบริเวณใกล้เคียง จึงน้อมนำน้ำผึ้งที่หา
มาได้พลางน้อมถวายด้วยความเคารพยิ่งนัก

พรานได้ถวายน้ำผึ้งมีรสอร่อยแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า
ผู้เพ่งออกจากนิโรธสมาบัติ รู้สึกปิติใจอย่างยิ่ง บุญนั้นทำให้ชีวิต
มีแต่ความสุขความเจริญรุ่งเรือง และเลิกทำปาณาติบาตทันที

ทำอย่างไรก็ได้ อย่างนั้น

๕๔๓

เหตุการณ์ในวันนั้นประทับอยู่ในใจของพรานจนตลอดชีวิต ก่อนจะละจากโลก ภาพแห่งการถวายน้ำผึ้ง ปรากฏชัดขึ้นมาในใจ เป็นกรรมนิมิตก่อนตาย ด้วยผลแห่งบุญกรรมนั้น ทำให้ได้ไปเสวยสมบัติอยู่ในเทวโลก ท่องเที่ยวไปในเทวโลกและมนุษย์โลกเท่านั้น เวลาลงมาเกิดในเมืองมนุษย์จะได้รับอานิสงส์ที่แปลกกว่าผู้อื่น คือ จะมีฝนน้ำผึ้งตกลงมา ต่างจากน้ำผึ้งที่เรารู้จัก เพราะเป็นของทิพย์ ไม่เหนียวเหนอะหนะ แต่มีรสหอมหวานอร่อยมาก

ท่านเวียนว่ายตายเกิดอยู่สองภพภูมิ จนมาถึงในสมัยพุทธกาล ได้บังเกิดในตระกูลมหาเศรษฐี ในที่สุดก็ออกบวช ท่านบำเพ็ญเพียรไม่นาน ก็บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ จึงย้อนดูบุญกรรมในอดีตของตน ท่านเกิดโสมนัสถึงกับเปล่งอุทานว่า

“เราได้ถวายน้ำผึ้งแด่พระศาสดาผู้ออกจากนิโรธสมบัติ เรามีใจผ่องใส ถวายบังคมที่พระบาทด้วยเศียรเกล้า ในกัปที่ ๓๔ แต่กัปนี้ เราได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิพระนามว่า สุทัสสนะ ถึง ๔ ครั้ง ในกาลไหนๆ น้ำผึ้งออกจากรากไม้ ไหลลงในโภชนาหารของเรา ฝนน้ำผึ้งก็ตกลง ในกัปที่ ๙๔ แต่กัปนี้ เราไม่ไปสู่ทุกคติเลย ภพชาตินี้เราเป็นผู้สมบุญด้วยคุณวิเศษทั้งหลายแล้ว”

จะเห็นว่าเราสร้างบุญหยาบๆ อย่างไร ผลที่เป็นทั้งของ

ทำอย่างไรก็ได้ อย่างนั้น

๕๔๔

ทิพย์และของมนุษย์ เราจะได้ อย่างนั้น แต่ละเอียดยะกัณฐะกว่าที่
เราทำมาก นี่เป็นอานุภาพแห่งบุญที่เกิดจากการทำบุญถูก
ทักษิณะบุคคล เราทำอย่างไรย่อมได้ผลอย่างนั้น วันใดที่เรา
เห็นผลบุญที่บังเกิดขึ้น ในใจจะมีแต่ความปีติเบิกบาน แม้ตอนนี้
เรายังไม่ได้รับผลบุญนั้นเต็มที่ ก็ไม่ควรท้อถอย ต้องเชื่อมั่นในบุญ
เพราะบุญย่อมไม่ทอดทิ้งผู้ที่สร้างบุญอย่างแน่วนอน และจะ
ติดตามตัวเราไปในทุกที่ทุกสถาน ในกาลทุกเมื่อ ขอให้เราเชื่อมั่น
และสร้างบารมีกันต่อไป

